

LĀ•SKOVĀ•NĀ• V AUTĀŠ

PĀjtek, 04 Ā•ervenec 2008

Nebyla jsem v manĀ¼elství Ā¼ádná svĀtice, ale taky jsem hned nebalila kufry, kdyĀ¼ jsem si nĀkde uĀ¼ila a taky jsem pro s postiĀ¼ené mĀla pochopení. Tehdy jsem pracovala ve výpoĀ•etním stĀ™edisku jako operátorka u sálového poĀ•ítaĀ•e. DĀla jsme na tĀ™i smĀny a do práce jsem jezdila autem. Jednou mĀ ná•; podnikový šofér pĀ™i odpolední smĀn poĀ¼ádal, jestli bych mu na pár hodin nepĀ¼ila auto, Ā¼e mi ho vrátí s plnou nádrĀ¼í...

Bezvadný obchod, kdo by ho nevyuĀ¼il, akorát jsem zdĀraznila, Ā¼e nesmí jet do lesa na Jirnou, to byl revír mého mu nejlépe by bylo, kdyby se okolním lesĀ m a cestám vyhnul úplnĀ. A tak nám to fungovalo pĀ™i odpoledních smĀnách aĀ¼ do doby, kdy mĀli myslivci nĀjakou konferenci v okresním mĀstĀ... ManĀ¼el pak hned po návratu zaĀal výsledch, co naše auto po nĀkolikrát dĀlalo tam a tam v lese a s kým jsem tam byla... PoĀ•ítat umĀl, takĀ¼e si dal dohromady, dobu jsem mĀla být na sále a tak mi nedalo velkou práci mu vysvĀtlit, jak se vĀci mají. Ten „informátor" vidĀl muĀ¼e, ale Ā¼enu z auta ne, a mĀ znal osobnĀ. ManĀ¼elovi taky bylo divné, Ā¼e najednou se jezdí na skoro plnou nádrĀ¼ obvykle bývá prázdná, a tak mi pak tenhle obchod velice striktnĀ zakázal a já k nemalému zklamání našeho šoféra uposlechla. (Kdyby to bonznul nĀjaký dĀdek moralista bez poskvrnky, ale byl to zrovna stejný záletník jako my, takĀ¼e pĀ™i nejbliĀ¼ší pĀ™ileĀ¼itosti jsem mu to omlátila o hlavu.) Jednou jsme si takhle s mým milencem odskoĀili zaskotaĀit v pozdních noĀních hodinách a zaparkovali na cestĀ k jeho mlýnu, kousek za znaĀkou "Zákaz vjezdu vojenský prostor". ProtoĀ¼e v té oblasti mĀl chalupu (v tu chvíli jsme tam nemohli), ubezpečil mĀ, Ā¼e se nic nedĀje, Ā¼e v dobu ani o nic nejde a je bezpečno. Nebyli jsme tam poprvé a tak všechno probĀhlo v pohodĀ, dokud najednou nevyletĀla svĀtla, pak zastavilo auto a nĀkdo s baterkou zaĀal svítit pĀ™ímo na nás, klepat na kapotu - a uĀ¼ tu byla výzva k pĀ™edloĀ¼ení dokladĀ a "Vystupte si!". Vojenská hlídka. Výzvy byly neodbytné, takĀ¼e nebyl Āas se obléknout, navíc dĀstojník vidĀl, Ā¼e naĀpal milence a zĀ™ejmĀ se chtĀl pobavit. OK, ale já jsem neztratila nervy (byli jsme tam mým aut vystoupila - tehdy štíhlá, trochu zpocenĀ a rozcuchaná - obleĀená jen do pĀ™ivĀ™ených víĀek - a podala mu doklady. Byl pĀ™eci jen dĀ¼entlmen - alespoĀ zavelel ostatním „otoĀte se". Po prozkoumání dokladĀ jsme dostali ponauĀení, Ā¼e tohle je vojenský prostor a nemáme tam co pohledávat, a aĀ¼ okamĀ¼itĀ zmizíme... Tohle ovšen nebyl konec. Po pár dnech mi pĀ™išel od vojákĀ doporuĀený dopis, abych se dostavila na posádkovou zprávu. V tu chvíli se mi rozklepala kolena a krve by se ve mnĀ nedoĀ™ezal. Bylo mi sice divné, Ā¼e pĀ™edvolání je na 18. hodinu, a v tu chvíli ĀlovĀk myslí na jiné vĀci a všechnymoĀ¼né následky a hlavnĀ pĀ™ípadné prozrazení. S malinkou dušiĀkou jsem se v urĀený den a hodinu dostavila na posádku, tam mĀ sluĀ¼bu konající voják odvedl pĀ™ed kancel (do té doby jsem tam nebyla a nezaĀ¼ila, jak to v kasárnách chodí), vešel dovnitĀ™, slyšela jsem hlášení a pak mĀ uvedl. Za stolem sedĀl mladý dĀstojník, zády ke mnĀ nĀjaká vojenská šajba s moĀ™em hvĀzdiĀek na distinkcích. Nebudu popisovat trapnosti, ale kdyĀ¼ se šajba otoĀila, myslela jsem, Ā¼e ho zabiju. E jeden dobrý známý, kterého jsem ale do té doby v uniformĀ nevidĀla a kdyĀ¼ se z hlášení od svého mladšiho podĀ™ízeného dozvĀdĀl, koho to naĀapali na cestĀ, tak zreĀ¼írovali tohle divadlo! KdyĀ¼ jsme se pak všichni vysř tak koneĀné rezumé z celé scény bylo - kdyĀ¼ jseš takový pose*a, tak radš nezahejbej. - jo, a ještĀ jednu pĀ™íhodu na "tohle oĀ¼ehavé téma": KdyĀ¼ jsme se s manĀ¼elem vzali - já z Moravy, on PlzeĀák, dostali js v západních ĀĚechách. PĀ™es léto mívali hajní o nedĀlích poĀ¼ární sluĀ¼by. To se muselo jít na obchĀzku revíru s daleko jestli nĀkde nehoĀ™í. Obvykle chodíval manĀ¼el sám, ale nĀkdy se stalo, Ā¼e jsme si udĀlali celodenní výlet do revíru a vra domĀ aĀ¼ veĀer - to jsme ještĀ nemĀli dítko. PochopitelnĀ jsme tedy potkávali houbaĀ™e nebo turisty, kteĀ™ nabádání, aby v lese nekouĀ™ili a kdyĀ¼ uĀ¼, tak aby neodhazovali nedopalky na zem, ale poĀ™ádnĀ je uhasili o kĀru stro nebo o kámen obvykle s názornou ukázkou - oba jsme byli kuĀ™áci. A tak pĀ™i našich obchĀzkách jsme tĀ™eba na cestĀ v lese našli hromádku nedopalkĀ vysypaných z popelníku evidentĀ zde parkujícího auta. A tak došlo na vyprávĀnky, kdy manĀ¼el nebo jiný kolega v lese naĀapal milence v autĀ, nebo je pozoroval dalekohledem z posedu na Āekané. Ti hajní toho hodnĀ vĀdĀli, to by se nĀkteĀ™í záletníci strašnĀ divili, ale nikdy to nikdo z nich nevytruboval - koho naĀapal. A tak jsme jednou taky šli na obchĀzku a najednou na cestĀ u mlázi stojí volha. BoĀ¼e, to jsem byla zvĀdavá, kdo tam je a co tam dĀlá a jak... A tak jsem hupsla na všechny ĀtyĀ™i a pomalu se kradla k autu. ManĀ¼el mi to vymlouval - bylo mu jasné, Ā¼e nic neuvidím - prej nejsou zamĀ¼ený okna, ale mĀ to nevymluví tak jsem jako pejsek pĀ™ifřĀela k autu, tam se postavila a ono prázdné... Z druhé strany lesa pĀ™ichĀzeli houbaĀ™i, po cestĀ manĀ¼el a mohli se všichni potřhat smíchy nad mou superakcí. Zdena P.